ΛΟ'ΓΟΣ ΙΒ'.

ΤΟΥ' ἘΝ ἉΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟ'Σ ἩΜΩ'Ν

ἸΩΆΝΝΟΥ ΤΟΥ' ΧΡΥΣΟΣΤΟ'ΜΟΥ,

Περὶ Μνησικακίας, καὶ Ἀκακίας.

Εὐλόγησον Πάτερ.

ΠΟῖον ἄλλον δίκαιον πρέπει νὰ φέρωμεν εἰς τὸ μέσον, Ἀδελφοί, εἰς ὑπόδειγμα ἀπραΐτητος καὶ ἀνεξικακίας, θέλοντας νὰ συντύχωμεν πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην; ὄχι ἄλλον, παρὰ μόνον ἐκεῖνον ὁποῦ ἐδέχθηκε τὴν μαρτυρίαν ἄνωθεν παρὰ
„ Θεοῦ, ἐπειδὴ εἰς τοῦτον τὸν ἅγιον ἐθαυμαστώθη ὁ Θεὸς καὶ ἔλεγεν· εὗρον Δαβὶδ τὸν
„ δοῦλόν μου, τὸν Υἱὸν τοῦ Ἰεσσαί, ἄνδραν κατὰ τὴν καρδίαν μου. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Προφήτης Δαβὶδ καὶ Βασιλεύς, ὄχι μόνον ἐπότιζε καὶ ἔτρεφε τοὺς ἐχθρούς του, ἀλλὰ καὶ κινδυνεύοντας πολλαῖς φοραῖς καὶ εἰς θάνατον, ἐξήρπαζε καὶ ἐλευθέρωνέ τους, διότι ὁ Σαοὺλ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων, τὸν ἐμίσα, καὶ τὸν ἐχθρεύετο, καὶ ἤθελε νὰ τὸν φονεύσῃ· μὲ τὸ νὰ κάμῃ ὁ Δαβὶδ πολλὰς καὶ μεγάλας εὐεργεσίας τοῦ Σαούλ, μὲ τὴν λαμπρὰν καὶ περιφανῆ νίκην ἐκείνην τοῦ ἀνδρειωμένου Γολιάθ, ὁποῦ ἐνίκα καὶ ἐφόνευε τοὺς στρατιώτας αὐτοῦ· καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ ἐλευθερίαν αὐτοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ τῶν Ἑβραίων, ἐμίσα αὐτὸν καὶ ἐδίωχνε, διὰ τὴν καλοσύνην ὁποῦ τοῦ ἔκαμε. Καὶ ποτὲ ἑορτῆς γινομένης, ἔλεγε πρὸς τοὺς Ἄρχοντας αὐτοῦ, ἆρα ποῦ νὰ εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Ἰεσσαί; καὶ μὲ τὴν κατηγορίαν τοῦ γένους, ἐθάρρει νὰ καταφρονέσῃ τὴν λαμπρότητα τοῦ Δαβίδ. Ὁ δὲ περίφημος καὶ περίβλεπτος Δαβίδ, ηὗρεν αὐτὸν τὸν ἐχθρόν του τὸν Σαοὺλ εἰς ἕνα σπήλαιον μέσα ὁποῦ ἐκοιμᾶτον· ὁ δὲ ἀνδρεῖος καὶ ἐπιφανὴς Δαβὶδ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν εἴπῃ Υἱὸν τοῦ Κίσας, ὅτι ἔτζι ἔλεγαν τὴν Μητέρα αὐτοῦ, Κίσαν. Ἀλλὰ ὁ Δαβὶδ τὸ τιμημένον ὄνομα ἔλεγεν, ὅτι νὰ μὴ βάλλω τὸ χέριμου ἐπὶ τὸν χριστὸν Κυρίου· ἔτζι ἦτον ὁ δίκαιος καθαρὸς ἀπὸ ὀργῆς καὶ ἔχθρας. Καλὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ λέγει τὸν Σαούλ, τὸν πολλαῖς φοραῖς ἀδικήσαντα, καὶ διψῶντα τὸ αἷμα αὐτοῦ νὰ πίῃ, μὲ ταῖς μυρίαις εὐεργεσίαις ἐκείναις ὁποῦ εἶδεν· ὁ ὁποῖος ἦτον ἄξιος θανάτου ὁ ἀχάριστος Σαοὺλ καὶ ἐν εὐκολίᾳ. Τὸν ὁποῖον ηὗρεν ὁ Δαβίδ, εἰς τὸ σπήλαιον, ὡς ἄνευ τινὸς μίαν φυλακήν, καὶ ἡ βοήθεια τῆς ἐρήμου, καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ ὕπνου ἐβοήθει, ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξεκδικηθῇ· ἀμὴ τί λέγει; νὰ μὴ βάλλω τὸ χέριμου ἐπὶ τὸν Χριστὸν Κυρίου. Τοσοῦτον εἶσαι, ὦ δίκαιε, ἀνεξίκακος καὶ μακρόθυμος; ναὶ λέγει· διότι ἐὰν δὲν πάθῃ τινὰς κακόν, καὶ τὸ ὑπομείνῃ, δὲν λέγεται δίκαιος. Ἀλλὰ ἐγὼ ἄλλο θέλω νὰ εἰπῶ· ὄχι μόνον ἐκεῖνα τὰ κακὰ ὁποῦ ἔπαθε ἀπὸ ἐκεῖνον δὲν ἐθυμήθη, θαυμάζετε, ἀλλὰ οὐδὲ ὁ φόβος ὁ ὕστερινός, ὅτι ἂν ἤθελε νὰ τὸν πολεμᾷ. Ἀλλὰ ὁ μακάριος Δαβὶδ καλλίτερα ἤθελε νὰ κινδυνεύῃ παρὰ νὰ φονεύσῃ αὐτὸς τὸν πολέμιόν του ἐχθρόν, ἀλλὰ ὥσπερ εὐεργετούμενος τινὸς πολλῶν ἀγαθῶν· ἔτζι λοιπὸν τὸν ἐχθρόν του ὁποῦ τοῦ ἔκαμε τόσα καὶ τόσα
κακά,

κακά, ἐλυπήθη· μόνον τὴν ποδίαν τοῦ ῥούχου του ἔκοψε, καὶ τὸ νεροδοχεῖον ἐπῆρε καὶ ἐπῆγε μακράν, καὶ σταθείς, ἔκραξε μεγάλως, καὶ τὸν ἐξύπνισε, καὶ ἐδεῖξέ του τὰ σημάδια ὁποῦ τοῦ ἐπῆρεν, ὄχι κενοδοξίας ἔργον, ἀλλὰ καταπραΰναι αὐτὸν βουλόμενος· καὶ ὅτι πῶς δὲν εἶναι ἐχθρός του, καθὼς ἐνόμιζεν ἐκεῖνος, καὶ διατοῦτο πάντοτε ἐσπούδαζε νὰ τὸν φέρῃ εἰς ἀγάπην καὶ φιλίαν, καὶ ταῦτα πάλιν αὐτὸς τὰ ἐναντία ἐπιχειρεῖτο. Τίνα λοιπὸν ἄλλην πονηρίαν ὑπερβολὴν τὰ παρὰ τοῦ Σαοὺλ πρὸς τὸν Δαβὶδ φανερόμενα κακά, ὑπὲρ τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Δαβίδ, δὲν ἐδυσώπησε τὸν φρενόληπτον καὶ ξεχαϊμένον Σαούλ; ὄχι μίαν καὶ δύο καὶ πολλάκις ἔρριξε τὸ κοντάρι ἄπαιω εἰς τὸν Δαβὶδ νὰ τὸν φονεύσῃ, καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὸν τοῖχον; τί, νὰ μὴ σκανδαλίζῃ τοῦτο, ὅλους; ἀλλὰ ὁ Δαβὶδ καλλίτερα εἶχε νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἀποξενωθῇ ἀπὸ τὴν Πατρίδα του καὶ νὰ κακοπαθῇ, ὑστερούμενος καὶ αὐτῆς τῆς ἀναγκαίας τροφῆς, παρὰ νὰ φονευθῇ ὁ Βασιλεύς, καὶ γένῃ αὐτὸς αἴτιος τῆς σφαγῆς, μόνον εἶχον ἕνα ἔπαρχε νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ τοῦ πάθους τῆς ζηλίας καὶ τοῦ φθόνου, καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ταπείνωσιν εὐγῆκαν τὰ μάτια τοῦ Διαβόλου. Τί ἄλλο ἀπὸ τοῦτο καλλίτερον τῆς ψυχῆς γίνεσθαι τοῦ δικαίου; ὅτι διὰ τὴν ἀγάπην ὑπέμεινεν τὴν πτωχείαν, ἀντὶ πλούτου, τὴν ἐρημίαν, ἀντὶ Πατρίδος, πόνους καὶ κινδύνους, ἀντὶ τρυφῆς καὶ δόξης καὶ τιμῆς, ἔστεργε νὰ κακοπαθῇ, μόνον νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τὸν ἐχθρόν του ἀπὸ τῆς ἔχθρας ὁποῦ εἶχεν εἰς αὐτόν. Ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ ἦτον σκληρὸς ἐκεῖνος καὶ ἀπάνθρωπος, ποσῶς δὲν ἐγύρισεν εἰς φιλίαν καὶ ἀγάπην, ἀλλὰ πάντοτε τὸν ἐδίωχνεν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, μήπως καὶ τὸν θανατώσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρομεν πῶς ᾠκονόμησεν ὁ Θεός· ἔπεσεν εἰς τὰ δίκτυα τοῦ Δαβίδ, διότι λέγει, πῶς ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημον ἦσαν δύο σπήλαια, καὶ εἰς μὲν τὸ ἔξω ἐσέβη ὁ Σαούλ, εἰς τὸ ἔσω ἦτον ὁ Δαβὶδ μὲ τοὺς στρατιώτας αὐτοῦ· καὶ τότε εἶπαν οἱ στρατιῶται τοῦ Δαβίδ, ἰδοὺ ἡμέρα ὁποῦ εἶπεν ὁ Κύριος, ὅτι θέλω δώσῃ τὸν ἐχθρόν σου εἰς τὰ χέρια σου· καὶ ἐπιτηδείως καὶ ἐπιτήδεια, καὶ ἐπῆρε τὸ χρυσόν του φόρεμα ὁποῦ ἦτον σκεπασμένος, εἰς τὸν ὕπνον του. Ὕστερα ἐλυπήθη ὁ Δαβὶδ πῶς ἐπῆρε τὸ Βασιλικόν του φόρεμα, καὶ ἔλεγε πρὸς τοὺς συντρόφους· νὰ μὲ συμπαθήσῃ ὁ Θεὸς εἰς τοῦτο ὁποῦ ἔκαμα, ἂν καὶ θέλῃ ὁ Θεός, ἀμὴ ἐγὼ ποτὲ τοῦτο νὰ μὴν τὸ κάμω, νὰ μιάνω τὸ χέριμου εἰς τὸν Αὐθέντην Βασιλέα. Τοῦτον νὰ τὸν εἰπῇ τινὰς Ἄγγελον δὲν σφάλει· νὰ εἶναι τὸ κυνηγιπιασμένον μέσα εἰς τὸ δίκτυον, καὶ τὸν κυνηγὸν νὰ τὸν παρακινοῦν ὅλοι του οἱ στρατιῶται νὰ βάψῃ τὸ σπαθί του εἰς τοῦ πολεμίου τὸ στῆθος. Βλέπε τώρα τὴν ὑπομονήν, τὴν νίκην, τὸν στέφανον, ὅτι [illegible]ότερον ἔστησε τῆς ἀνίκης τὸ τρόπαιον, συμπαθήσας τότε τὸν Σαοὺλ ὁ Δαβίδ, παρὰ ὅταν ἐνίκησε τὸν Γολιάθ. Αὕτη γοῦν ἡ νίκη λαμπροτέρα ἔγινεν ἀπὸ ἐκείνην, καὶ χωρὶς αἱμ[illegible]ίσατο, καὶ θαυμαστὴ ἐκατορθώθη. Ἐσηκώθη λοιπὸν ὁ Σαοὺλ ἀπὸ τὸν ὕπνον, εὐγῆκε καὶ ὁ Δαβὶδ κατόπιν αὐτοῦ, εὐχαριστῶντας τὸν Θεόν, ὅτι δὲν ἐβάστα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ, ἀλλὰ θυμὸν νενεκρωμένον· καὶ τὸν μὲν Σαοὺλ διασώσας, τὸν δὲ ἐχθρὸν Διάβολον πολλαῖς μαχαιραῖς τοῦ ἔδωσε. Καθὼς οἱ τρεῖς Παῖδες ἀπὸ τῆς καμίνου ἔμειναν ἄκαυστοι ἀπὸ τὴν φωτίαν, ἔτζι καὶ τοῦτον ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ τῆς φλογὸς δὲν τὸν ἐκατάκαυσεν. Ἐξελθὼν λοιπὸν ὁ Δαβίδ, ἐβόησε πρὸς τὸν Σαοὺλ λέγων. Κύριέμου Βασιλεῦ· καὶ ὁ Σαοὺλ ἐγύρισε, καὶ βλέπει τὸν Δαβίδ, καὶ